

La Fidelitat a la Doctrina

Seria curiosíssima una narració històrica i també un estudi de la trajectòria del nostre moviment alliberador.

El poble català, està mal acostumat a les teatrolgies de la política. Sempre a vist i veu encare, les personalitats fantasmagòriques que s'han exhibit en l'escenari públic. I quan l'hora de la crisi ha arribat i els ninnots de molles, han fallat successivament s'ha cregut que lo que fallaba era el partit patriòtic o potser hi tot el sentiment patriòtic.

Això, ha estat una equivocació per desconeixement; si be un desconeixement disculpable, perquè els polítics catalans han tingut un interès, en ofegar, en tirar terra al damunt d'aquella flama, que animaven i vivificaven els soldats desconeguts, els sembradors i apostols de l'ideal de la redempció catalana, que amb santa i noble tossuderia han prosseguit el camí.

I és curiós a tot ser-ho. Ara en l'hora de la lluita intensa, are, en l'hora que la bandera de la sagrada germanor tindria de desplegar-se damunt les testes descobertes, are, en que tots els cors hi nia l'odi, per l'ofensa enemiga i en totes les ànimes s'hi trameix la venjança, are, encare i mes que mai, es quand les dues doctrines i per consegüent també dues tàctiques es posen front a front.

Si, es pot dir ben alt. El front unic, que tant demanaven els catalans d'Amèrica, que tant llealment també volia, el nostre Macià i que tant oportú creia en Josep Plà, aquest front únic l'ha fet el poble. Els polítics, els representants dels sectors polítics, van començar defugint-lo i després, de prometre han acabat, no fent-lo.

I encare més. Es dels sectors catalans, de on surt aquella punxada d'estilet, clavada, allí, on l'enemic cumú, havia deixat un blanc oblidat.

La política oportunista catalana, no ha pas oblidat ni la seva doctrina, ni el seu procediment.

I és ara precisament quan aquest esperit maquiavèlic, preten encara i una vegada més fer la mes alta traïció a la Patria.

No cal sorprendre-se'n. Cal veure exactament les cosses. La política—política al fi—juga amb els ideals com si jugués a cartes. La política, tal com s'entén en el paisos ibèrics i en molts d'altres, que no son precisament ibèrics, no deixa d'ésser un mercader d'idees i de doctrines, amb la finalitat essencial purament materialista.

Concedim, que siga una bona brujula de navegar; pels pobles ja constituïts—d'aquella manera, que'n diuen legalment—i per tota concepció ideològica, possada a punt de donar resultats pràctics.

Mentres, tot això, no és, la política es un estorb, es un arma que fereix al que l'agafa, es una eina no a propòsit per a la tasca a realitzar.

El plet català es per consegüent un plet de llibertat. Que la llibertat no siga aconseguida, la política es un engany al poble, perquè ho hem repetit mil vegades, la política no alliberat ni un poble, ni una classe social.

Aquests elements catalans, que front a front de l'enemic s'ajupen d'espatlles i esperen de les maquinacions polítiques, diriem, que s'enganyem ells mateixos, si pel fet de ésser polítics, no fossin germans de la santa cofradia d'escanyar els pobres.

La política a Catalunya, ha fet més mal; que les escames del enemic. La política va desvirtuar el moviment catalanista. La política la ofegat molt temps, com aspiració nacional d'arrendisme. La política l'ha desprestigiada, enfangant-lo en les seves lluites egoistes i desviant-lo de la santa missió de llibertat, fins convertir-lo, oh paradoxa!, en arma fratricida i motiu d'odi, entre'ls fills de la mateixa Patria.

Aquí, sino a Lliga Regionalista, es deu l'iniciació dels famosos Sindicats Lliures, d'ahont surten ara els assassins d'En Macià i d'En Blasco?

Si Catalunya no dona un pas més, vers la llibertat es per la política.

En l'hora del combat, ens trobem en una joventut burocràtica, de versaires que cobraven de la Mancomunitat i amb un alau de advocats bien sortits de les ancles de l'Espanya Gran.

Es viure d'ilusions, esperar que la política catalana farà alguna cossa per la llibertat de la Patria.

Sens el sacrifici no hi haurà llibertat.

Està molt bé i es natural, que la política catalana no rectifici ni un pam en la seva doctrina. Més, recordem-nos, que som ara nosaltres i que fidels a la nostra doctrina, em d'aixecar el somatén pro-mare nostrum.

La política ha fet eleccions. Nosaltres, doncs, em de fer la guerra.

I si Catalunya, el poble de Catalunya, faltaba en l'hora de la movilització, també em de sapiguer ço que'ns toca a fer. Que'ls soldats sigan legions, que'ls primers meetings electorals, amb excuses patriòtiques, que se cel'lebrin no's deixin ni començar i fer de cap i de nou, una nova generació, una Patria Nova, damunt les cendres dels Torres i Bages, de'ls Prat de la Ribera i dels Verdaguers i Callís.

Hem de repudiar la política pels catalans de la mateixa manera que patriotisme; tenim d'aconcellar l'austeritat sensual pels futurs herois de la llibertat. S'ha dit que la política vol dir realitats. Co que's la política es amagar la veritat sempre. Tantes corbes (Bofill i Mates), tant d'evolucionisme i oportunisme per a perdre en un moment, les modestes conquestes, dutes no per la política sino per aquells que de bona fé, aportaven a la política la seva essencialitat nacional.

La nostra doctrina, la doctrina dels nacionalistes de la llibertat nacional, es la doctrina de la consciència. Es la nostra consciència patriòtica, que ens diu que hem de fer la guerra a la política catalana, amb més sanya i amb més odi que als espanyols.

Al fi i al cap, Espanya, és un enemic natural. Els polítics catalans (política vol dir, alhora, capitalisme, judisme) són els enemics més temibles, que té la llibertat catalana.

Per això el cor de Catalunya, hi regna avui el càncer llaterós d'una joventut política castrada, creada per això per ésser l'obstacle més ferm a l'obra de reinvidicació nacional.

No ens extranyin, doncs, que en aquestes hores angunioses en que els patriotes catalans s'organitzin per la lluita siguin els polítics catalans, que s'erigeixen en policies i guardes civils de l'Estat Espanyol.

Al fi i al cap, ells són fidels a la seva doctrina. A la doctrina de vendre, pel plat de llanties.

D. C.

Gener de 1925.

els forners i En Sans i Buigas.

Catalunya es un poble prostítut de materialisme. Catalunya no té noció de la dignitat. El català mil nou cents vinticin, no es un poca vergonya, es un sense vergonya, un *specimen* acadèssim tipus «Lliga Regionalista».

No ens posem les mans al cap, davant d'aquests pobres jueus gremials, que tenen vocació d'esclau. en benefici del calaix. Prenem-so en calma. Ne veurem de mes grosses. Veurem els somatens ensenya *rojo-gualda*, perseguint partides de patriotes. Pero que voleu fassi aquesta Catalunya d'En Prat de la Ribera i d'En Cambó?

La «Lliga» ha fet per vint anys diputats. De catalans essencialment catalanistes no n'hi ha cap. Totes les forces locals de la «Lliga» les trobareu al P. U. P.

Un diputat de la «Lliga» feia fer un pont, possava un telèfon; pagaba una toia de ball de Festa Major. I encara feia més: comprava les conciències. I molt més encara, amb diners ofegaba el patriotisme.

Aixís, per vint anys, s'han fet interventors, balladors de sardanes i poetes que cobraven.

I quan l'enemic s'ha tret l'espasa, ha vist per lleions els rastres de la cobardia i els rastres per l'interès. Ja comença ésser popular allo de que'ls jueus, no volen tractes amb els catalans. Ho celebrem. Es tot un elogi.

El català d'avui es sord a totes les vibracions d'idealisme. Sols es tomba quand cauen cinc pessetes al seu costat. No excluïm d'aquest judici; el proletariat català. Fa més d'un any que ho deiem a en Maurin. El sindicalisme s'acabat, quan s'acabat fer, el café i cigar de l'Espanyol i festejar la *Granito de Sal*.

El proletariat català s'ha mogut de centre cop, per una concepció material. Hi hagué idealistes. Els planyem com planyem la nostra tortura. Es dolorós, dolorosíssim, pero es una realitat. Fa massa temps que Catalunya, resta ensorrada en aquest fang. Cal treure-la. L'amor a la Patria, pot fer aquest miracle. Es en sang. Es en un baptisme de sang; com forjarem la Patria Nova.

Avui la política a Catalunya es diu acció directe. L'hora de les crisis i del trasvals es ja arribada. Ai, catalans, si no sabem aprofitar-la! No podriem parlar mai més d'una Patria que's diu Catalunya. Caldria trencar les armes i penjar la bandera espanyola, per sempre més al balcó.

Mes nosaltres creim que'ls pobles, es mouen sempre en definitiva per ideals. Tots els romàntics i els idealistes del mon poden contemplar, els seus faritzeus, genollons a terra.

Aquestes esques que ara es brinquen, davant la Majestat d'Espanya; les veurem blinca davant nostre. Més serà sense ells que farem la nova Catalunya. Ai de nosaltres si els deixem respirar.

El maximalisme patriòtic te de reduir a cendres els vint anys d'indignitat. Mai més la «Nacionalitat Catalana», d'en Prat, el pitjor dels evangells d'aquesta ex-joventut. Això es monstruós, dirà algú catalanista esperat. Co monstruós; es que a Catalunya, en plé renaixement de reinvidicació nacional s'escriu i fes escola un libre com la «Nacionalitat Catalana».

—En Prat pensaria diferent dirà algu.

—En Prat diria les mateixes paraules que en Puig i Cadafalch, ha dit a n'en Lluís Bello, redactor d'El Sol de Madrid: que ell i el seu partit es daven per fracassats.

Els que'ns esvarem som nosaltres, els catalanistes radicals; de que hagi sigut possible, durant vint anys una farça tant sagnanta. I que consti. Aquest esvarament, ja el varen sofrir aquells patriotes catalanistes de la «Unió», els Guimerà, l'Aldavert,

En Martí i Julià i altres — al veure que'l Catalanisme s'anava a convertir en una botiga.

Es l'unic que queda, la brometa editorial d'aquesta botiga. Tot lo altre se'n anat en orris. Perquè En Prat, mai havia vist el catalanisme com un moviment revolucionari, sino com una aspiració política. I ha fet politics i no revolucionaris. I el catalanisme, havent-seles amb Espanya—com tots els pobles que aspiren ésser lliures, ho son vulgars o no, de revolucioaris.

I els politics han servit per ben poca cosa. Ni han pogut salvar l'obra del Mestre, ni en el seu aspecte cultural, que's la unica faïço, que nosaltres ens treuriem el barret, en senyal de respecte.

Pensem-s'hi patriotes catalans. Hem anat al sacrifici i anirem fins arribar al sacrifici definitiu. Pero cremarem al foc de la nostra inquisició patriòtica, tota la mala baba de l'escola de la «Lliga». Creieu, amics, que si no ho fem aixís esdevindrà un jorn que damunt les nostres tombes de soldats inconeguts, morts per la Patria algun Borbó futur, encara, ens hi farà algun discurs necrològic.

La terra catalana ens demana la sang. Cal sang roja de sacrifici per netejar la Patria prostítuta. Hem penjat una estrella de cinc puntes al angle de la nostra bandera. Això vol dir, que no tot es podrit a Catalunya. Això vol dir que hi ha un grop, un estol no conformista. Endavant! Pero pensem, que la nostra bandera es desplega al vent com uns braços oberts, demanant la vida dels seus seguidors. Que no veieu que ja està tipa d'envocallar estatuës i envelats de Festa Major! Que no ho veieu que's impossible conquerir Catalunya, sens deixar-hi la vida! I que val—diu Pere Coromines—la vida, sens una dolça ilusio?

I quina ilusio més santa i més humana, que lliurar la Patria d'enemics de fora i de dintre?

Fa prop de dos cents anys, que Catalunya no ha donat sang per la llibertat llur.

Oh! amics. Poc us penseu, quina gran victòria, quina gran victòria la nostra a la primera foguera que s'encengui al vesllumar l'alba; que torni roig el cel i fassi brillar la sang de la terra.

Aquell dia, catalans, tant si es perd com si es guanya, el sol que sortirà —esteu-ne segurs—dirà Independència.

VIBRANT.

París, 21 gener de 1925.

N. de la R. — En aquestes hores d'Unió Sagrada, l'autor fa constar el seu criteri particularíssim, dintre l'organització de l'E. C., reservant-se per ell la responsabilitat de l'article.

La Patria Nova

La Nostra Patrie e vile. — CARDUCCI.

No fa molts dies: que un grop de catalans, al redos d'una taula de café —La Rotonde, Boulevard Monparnasse—és parlava del moment psicològic dels catalans d'are.

L'amic Plà, interrompé: Catalunya és LA PUBLICITAT.

Es vergonyos. Es revoltant. Pero és exacte. Catalunya no és res més que LA PUBLICITAT. L'equilibri desdibuint constantment la ratlla dreta, la línia pura. Les darreres promocions castrades, ofegades per la cobardia, esperant amb una esperança senil el raig de sol d'un cambi polític. Esperant-ho tot encar! de la política! No

ens en sorprenem d'això. La Catalunya d'ara, es la Catalunya de les eleccions. La Catalunya d'ara es el fruit de la «Lliga Regionalista» perquè l'Acció Catalana no es res més, encar que un rebrot de la mateixa soca. Catalunya son els quaranta mil subscriptors de LA VANGUARDIA, els vinticin mil sometens a la plassa del mal nom, els quatre mil rejidors a la Porta del Sol de Madrid, are en aquesta setmana d'homenatges. Si hi ha, un altre Catalunya, que se'ns digui on és.

S'aixecarà un monument Alfons XIII al cor de la Plassa de Catalunya. Ho sollicitaran els vaquers, els tabarrers,

IMPORTANT

Havent estat dissolt el Comitè Directiu d'Estat Català i haver pres nostre capdill Macià la suprema direcció de les forces separatistes assessorat per un nou comitè secret, preguem als nostres amics no donguin quantitats als antics cobradors dels nostres organismes i esperin per quotitzar els segells d'Estat Català i el que indicarem oportunament.

Queden, doncs, desautoritzats tots els que recullen donatius en nom d'Estat Català.

Estat Català sols es responsable de la seva actuació i organització que té absolutament deslligades de tota altra. Això no vol dir que no vaigi al costat de tots els que lluitin per l'independència de nostra terra.

LE GÉRANT: P. Francis Ayrol

Imprenta especial del «BUTLLETÍ DE L'ESTAT CATALÀ»

Segona edició del «BUTLLETÍ DE L'ESTAT CATALÀ» amb Suplement editat per l'Ofina de Propaganda i Estadística Catalana al Mitgdia de França, Boite Postale, 7 - PERPINYA.